

Mødet den 16. Januar 1908.

Fraværende: Harald Jensen og Sabroe.

1. (J. Nr. 62—07). Skrivelse fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet af 18. f. M. med Approbation paa **Skoleplanen**.

Til Efterretning.

2. (J. Nr. 429—07). Indstilling fra Skovudvalget vedrørende Opførelsen af **Restaurationspavilloner i Marselisborg Skov**.

Formanden henstillede den fremlagte Plan til Vedtagelse i den foreliggende Skikkelse og meddelte, at Udvalget var enigt om, at Pavillonen ved Varna skulde have samme Beliggenhed som oprindeligt tænkt, men at den efter sidste Plan var noget mindre og billigere og antagelig kunde opføres for ca. 65000 Kr.

Nørgaard havde udførligt fremsat sine Anskuelser om Pavillonspørgsmaalet, da Sagen sidst var til Behandling, saa han skulde kun ved denne Lejlighed beklage, at det ikke var lykkedes Udvalget og Arkitekten at give den foreslaaede Pavillon ved Varna en skønnere Skikkelse. Han havde haabet, at man var skredet til Udskrivning af en Konkurrence, og var overbevist om, at man med Tiden vilde fortryde det, hvis man byggede efter det foreliggende Forslag. Skulde dette dog blive Tilfældet, vilde han henstille nogle mindre

Ændringer til Udvalgets nærmere Overvejelse, nemlig at de to Taarne kom væk, og at Hegnet ikke blev slet saa byagtigt som vist paa Tegningen. Det var sikkert meget rigtigt og nødvendigt, at der blev opført en Skillemur, men den maatte have en landskabelig Karakter, og han vilde synes, at en Mur af utilhugne Sten vilde passe bedst, særlig hvis der bag den kom et naturligt Hegn. Det var aldeles ikke hans Mening, at Bygningen ikke blev pompøs nok, tværtimod syntes han, at den snarere burde simplificeres noget, saa den fik et enklere og med Omgivelserne mere passende Præg.

Müller fremhævede, at hans Stilling til Projektet til Dels afhang af, om der forud for Planens Vedtagelse var skaffet en Lejer, idet han havde den Opfattelse, at Kommunen anvendte en stor Sum til et meget lidt rentabelt Foretagende. En billigere Pavillon vilde gøre samme Nytte som den foreslaaede, og det vilde være yderst sjældent, at man vilde faa Brug for den store Spisesal, der var beregnet til 300 Mennesker. Da Udvalget imidlertid var enig om Forslaget, var det vel forgæves at tale der imod, men han havde dog for sin egen Skyld anset det for rigtigst at fremføre sine Betænkeligheder, og det var hans Overbevisning, at det vilde komme til at knibe med at faa en Lejer, der kunde svare en Leje, som nogenlunde stod i Forhold til den betydelige Udgift. Han havde haabet, at Udvalget ogsaa var fremkommet med Forslag angaaende Forholdene ved Silistria, og vilde gerne spørge, om dette Steds Omgivelser vedblivende skulde henligge i den nuværende uanstændige Tilstand.

Simonsen syntes ikke, at Tegningen saa saa gal ud, og var sikker paa, at det vilde være

uheldigt, om Taarnene kom bort. Udvalget mente nu, at man her havde en Plan, hvorefter det vilde være forsvarligt at bygge, og Spørgsmaalet var da kun, om man skulde bygge eller ej. Udgiften var indskrænket saa meget som muligt, og Projektet var fremkommet ved Samarbejdning af det bedste ved de tre tidligere Projekter, saa det vilde sikkert ikke lykkes at faa noget bedre. Bygningen vilde blive solid, rummelig og praktisk indrettet, saa han kunde anbefale, at man vedtog Forslaget i den foreliggende Skikkelse.

Formanden anførte, at Udvalget med Hensyn til Rentabiliteten havde en anden Anskuelse end Hr. Müller og derfor ikke havde søgt at finde en Lejer, saa meget mere som Tiden maatte synes uheldig i saa Henseende. Udvalget troede sikkert, at Pavillonon kunde forrente sig, og ansaa det for urigtigt at bygge paa den Erfaring, man havde fra de nuværende Skovrestaurationer, da Forholdene ved disse langt fra var heldige. Naar det blev gjort gældende, at Spisesalen til 300 Mennesker var for stor, maatte han gøre opmærksom paa, at der jo i den ogsaa kunde spise færre end 300, og at der syntes at være Erfaring for, at man ofte Sommeren igennem manglede en saadan større Sal.

Udvalget vilde gerne gaa med til at ofre noget for at forbedre Forholdene ved Silistria, men dertil krævedes kun en mindre Foranstaltning, og denne Sag stod ikke i Forbindelse med den foreliggende, ligesom Udvalget sikkert ogsaa gerne vilde gøre Henstilling til Arkitekten angaaende de af Hr. Nørgaard foreslaaede Ændringer.

Jakob Jensen fremhævede, at de ved den i sin Tid udskevne Konkurrence for en Restaurationsbygning paa samme Sted præmierede Teg-

ninger var ret utiltalende og ikke kunde staa ved Siden af den nu fremlagte.

Han kunde ikke som Formanden gaa med til en Henstilling til Arkitekten angaaende Hr. Nørgaards Forslag, da han ansaa Bygningen for grundig skamferet, hvis Taarnene kom bort. Det vilde være nødvendigt at faa et stærkt Hegn om Anlægget, men en raa Stenmur vilde man sikkert i Længden blive ked af, og et levende Hegn indenfor vilde være saa udsat, at det næppe vilde vokse til. Det foreslaaede Hegn syntes ham meget praktisk, og han kunde ikke som Hr. Nørgaard betegne det som byagtigt, men vilde hellere kalde det villaagtigt.

Forslaget saa han ikke gerne ændret, men enten vedtaget eller forkastet. Skulde det sidste blive Tilfældet, vilde han deri se en Stemning for, at man vilde spare Pengene, og den Betragtning maade kunde han godt gaa med til, da han kun var med til Forslaget af Hensyn til Udstillingen. Forøvrigt kunde han ikke tænke sig andet, end at Foretagendet nok vilde svare sig, skønt han var klar over, at det ikke vilde give store Renter.

J u l. A n d e r s e n skulde ikke komme ind paa Pavillonens Udseende og Indretning, men kun beskæftige sig med den økonomiske Side. Han var vis paa, at Pavillonen ikke vilde forrente sig, og gjorde gældende, at den for at svare sig maatte give lige saa meget i Indtægt som Pavillonerne i Riis Skov og »Vennelyst« tilsammen, og det troede han ikke var muligt, da der kun kunde være Forretning 3 højst 4 Maaneder om Aaret. Saa kunde han snarere tænke sig, at en Pavillon som den i Friheden kunde betale sig. Lejens Størrelse kunde ikke gøres afhængig af Bygningens Størrelse, og den store Sal vilde være overflødig. I det hele

taget vilde der ikke være Mening i at bygge en Restauration til 70000 Kr., ikke engang af Hensyn til Udstillingen. Paa denne vilde der vel nok blive Restaurationer i tilstrækkelig Mængde, og ellers havde man da nok inde i Byen. Han fandt det uforsvarligt med de dyre Pengeforhold at anbringe saa mange Penge i en Restauration og forstod ikke, hvorfor man ikke hørte noget til et fra en Privatmand indgivet Tilbud om Bygning af en Pavillon i Marselisborg Skov.

Nørgaard maatte overfor Hr. Jakob Jensen hævde, at de ved Konkurrencen præmierede Tegninger i kunstnerisk Henseende stod langt over den nu fremlagte Tegning. Maaske egnede de sig ikke i det nu paatænkte Øjemed, men det maatte ogsaa erindres, at Konkurrencen var udskrevet for at skaffe Planer for et Badehotel. Netop nu, da man paa Grundlag af disse Tegninger og det ved Sagens Behandling fremkomne havde et Program at gaa efter, netop nu vilde det være heldigt at udskrive en Konkurrence. Han skulde gerne indrømme, at Hegnet nærmest lignede et Villahegn, men det var jo en Skovpavillon og ikke en Villa, man vilde bygge, og Hegnet vilde derfor tage noget af det skovagtige bort.

Naar Hr. Simonsen fremhævede, at Planen var fremkommet ved at sammenarbejde de tre tidligere Projekter, var det sikkert rigtig nok, og Tegningen bar ogsaa tydelig Præg deraf, men det kunde da paa ingen Maade siges at være nogen Ros.

Han ønskede fremdeles at opfordre Udvalget til at tage Hensyn til hans Forslag angaaende Taarnet og Hegnet.

Mikael Johansen kunde ikke være med til at følge Hr. Nørgaards Opfordring og fremhævede, at Aarhus var næsten berygtet for Man-

gel paa Sommerpavilloner. Der var ingen Tvivl om, at Pavillonen vilde forrente sig, hvad Turistforeningens Plan ogsaa vidnede om, og den vilde aldeles sikkert blive baade til Gavn og Pryd for Byen. Naar der ikke kom saa mange Folk i »Vennelyst« og Riis Skov som ønskeligt, maatte Grunden foruden i de uheldige Forhold i »Vennelyst« søges i den almindelige Vandring Syd paa, der af uforklarlige Grunde begyndte, da Byen købte Marselisborg, og i, at der aldrig var gjort noget for Riis Skov. Hvad selve den foreslaaede Pavillon angik ansaa han dennes Indre for ideal, og Indretningen var dog Hovedsagen.

Han syntes, at Hr. Jul. Andersens Tale formede sig vel meget som et Afholdsforedrag, og vilde til Hr. Andersen sige, at skønt det var Meningen at oprette Afholdsrestauration ved Tors Mølle, ønskede Udvalget dog ikke at beskæftige sig med Forholdene der, før nærværende Spørgsmaal var ordnet. Som Forslaget nu forelaa, troede han ikke, man fik noget bedre, og da det særlig med Udstillingen for Øje vilde være uheldigt at udskyde Sagen, vilde han anbefale Forslaget til Vedtagelse.

J. C. P e t e r s e n var klar over, at der maatte tages en Bestemmelse, og at man maatte i Gang med Arbejdet, ogsaa af Hensyn til Udstillingen. Det blev vel saa den nu forelagte Plan, men han vilde dog gerne henstille til Udvalget at overveje sammen med Arkitekten, om de to Taarne ikke kunde komme væk. To saa spidse Taarne hørte ikke hjemme paa en saa trykket Bygning, og sandsynligvis vilde man næppe fra en Afstand af 20 Alen se andet over Verandaen end de to Spidser. Kunde de ikke komme bort, maatte de i ethvert Fald have en anden Form.

Han var særlig ængstelig for Sagens økono-

miske Side og kunde være tilbøjelig til at give Hr. Müller Ret i, at det vilde have været meget heldigt, om man først havde skaffet en Lejer. Til Montering og Service, der jo gerne skulde staa i passende Forhold til Bygningen, vilde der medgaa en Sum, der paa det nærmeste vilde blive lige saa stor som Opførelsessummen, og der var ikke mange kvalificerede Værter, der havde et saa stort Beløb til Raadighed.

Vestesen kunde under andre Forhold i og for sig godt følge Hr. Jul. Andersens Betragtningmaade, men Sagen var nu saa langt fremme, at der maatte tages en Bestemmelse. Derimod forstod han ikke Hr. Jakob Jensens Udtalelse om, at Udvalget kun ønskede det hele eller intet, for det skulde dog synes underligt, om man ikke kunde enes om en eller anden Ændring. Hvad Taarnene skulde til, kunde han ikke indse, og da det af adskillige Udtalelser fremgik, at man ikke troede, de vilde virke kønt, fandt han, at Udvalget ikke kunde have noget imod at overveje Sagen nærmere. Det vilde da ogsaa være i høj Grad heldigt, at man fik et mere detailleret Forslag og fik at vide, om det ret vigtige Belysningssspørgsmaal var taget med. Naar det saa stærkt blev fremhævet, at Pavillonens Indretning var rent ideal, maatte der dog gøres opmærksom paa, at al Servering til Verandaen og den omliggende Plads efter Tegningen skulde gaa gennem Salen, og paa, at Buffetten syntes vel diminutiv.

Der var i det hele taget mange Forhold, der burde overvejes, og han vilde derfor anbefale, at man betragtede denne Behandling som en 1. Behandling, hvor man i Princippet vedtog Forslaget, og saa atter overgav Sagen til Udvalget, for at

dette snarest kunde fremkomme med et specificeret Forslag.

L o t t r u p gjorde gældende, at Sagen saa tit var drøftet, at denne Behandling ikke kunde kaldes en 1. Behandling. Han fandt ikke Taarnene heldige, men vilde dog, da Pavillonens Indretning var udmærket, anbefale, at man rettede sig efter Udvalget og stemte for Forslaget.

J a k o b J e n s e n bekræftede, at der forelaa Andragende om Tilladelse til at bygge ved Tors Mølle, men Andragendet var af en saadan Art, at der slet ikke kunde tages Hensyn til det.

Til Hr. Vestesen vilde han sige, at naar Udvalget Gang paa Gang var fremkommet med Planer, uden at nogen fik Stemning for sig, og naar Sagen ikke var mere presserende, saa vilde han hellere lade Sagen falde.

Spørgsmaalet om Taarnene var en Smagssag, men efter hans Mening vilde Bygningen ikke komme til at ligne noget, hvis Taarnene kom væk. Han kunde oplyse, at det ikke var nødvendigt at komme gennem Salen for at servere paa Verandaen e'ler i det fri, idet Serveringen paa Verandaen kunde ske fra to Sider gennem Fløjene og til det frie fra Kaffekøkkenet.

F i l t e n b o r g gik ud fra, at Sagen i Princippet var vedtaget, særlig da at Kommunen selv skulde bygge, og da der tillige paa sidste Laan var opført et Beløb til dette Formaal, var det dermed anerkendt, at man vilde bygge. Det drejede sig derfor nu kun om den forelagte Tegning, som jo i Grunden kun kunde betragtes som en smuk Skizze; og Udvalget vilde nok tage Hensyn til de fremkomne Henstillinger, særlig da Arkitekten garanterede, at Overslagssummen ikke vilde blive overskredet. Belysningen maatte blive med Pe-

troleum, da der ikke var ført Gas eller Elektricitet derud. Angaaende Indretningen var der taget Hensyn til de sidst faldne Udtalelser, og den kunde nu næppe blive bedre. Han troede ikke, det vilde blive vanskeligt at finde en Lejer. Der var allerede Liebhave-re, og Restaurationen vilde umiddelbart efter Vedtagelsen blive udbudt.

B i s c h o f f havde intet imod Bygningen, men delte Hr. Müllers Anskuelse om Forrentningen og mente ligesom Hr. Andersen, at Pavillonen godt kunde undværes. Pavillonen i Friheden var slaaet godt an, saa de, der gik i Skoven for Restaurationers Skyld, vilde sikkert vedblivende søge til den, og de, der kom i Skoven for Naturens Skyld, nød intet, højst en Kop Kaffé. Den ny Pavillon vilde derfor næppe forrente sig under almindelige Forhold, og at opføre den alene for Udstillingens Skyld kunde ikke synes forsvarligt.

Han kunde ikke give Hr. Filtenborg Ret i, at det var vedtaget at bygge, og vilde stemme imod Forslaget.

J u l. A n d e r s e n pointerede, at Uenigheden mellem Hr. Johansen og ham angaaende Restaurationens forhold laa i, at Hr. Johansen ønskede de flest mulige og han de færrest mulige Restaurationer, og i, at Hr. Johansen vilde have Beværternæringen fri, hvorimod han vilde have den bunden. For Resten havde han slet ikke udtalt sig om den foreliggende Sag fra et Afholdsstandpunkt, eftersom der ikke var Tale om at oprette en ny Restauration, men kun om en ny Bygning. Hans Indvendinger angik den økonomiske Side, og han troede vedblivende, at Foretagendet ikke kunde forrente sig, og at en mindre Pavillon til ca. 30000 Kr. nok kunde tilfredsstille Kravet. For den foreslaaede Varnapavillon kunde Lejen næppe sættes

mindre end 6000 Kr., og Servicet vilde koste 30—40000 Kr., saa det vilde sikkert blive meget vanskeligt at finde en Lejer, tilmed da Forretningen kun kunde drives 3 højst 4 Maaneder om Aaret. Han takkede Hr. Jakob Jensen for Oplysningerne angaaende Ansøgningen om Byggetilladelse ved Tors Mølle.

Simonsen fremhævede, at den foreslaaede Bygning vilde blive baade solid og praktisk indrettet. Der var kun i Taarnene anvendt Bindingsværk, og ved rigtig Behandling kunde dette blive næsten uforgængelig. Hvis Forslaget imidlertid skulde sættes igennem med knebent Flertal, vilde det vist være bedst at lade Sagen falde.

Han forstod særdeles godt Afholdsfolkenes Standpunkt overfor spirituøse Drikke, men deres Taktik forbavsede ham. Der var for Afholdsfolkene ingen rimelig Grund til at trække sig tilbage fra andre ved at faa en særlig Afholdsrestauration, tværtimod burde de ved deres gode Eksempel støtte god Orden og Tone blandt Publikum.

Hr. Jul. Andersen vilde han oplyse om, at der netop var Tale om en ny Restauration, og at man intet vidste om, hvorvidt andre Restaurationer vilde blive nedlagt.

Hvis Forslaget skulde blive forkastet, vilde han ikke føle det som noget Nederlag, saa de Herrer Afholdsmænd skulde ikke for hans Skyld stemme for eller undlade at stemme imod, men han var overbevist om, at man slet ingen Pavillon fik, hvis man ikke tog imod det foreliggende Forslag.

Bischoff havde ikke talt alene som Afholdsmand, men vilde ikke gaa med til, at Kommunen mere end nødvendigt satte Penge i Restaurationer.

Formanden erindrede om, at Indstillingen ogsaa gjaldt Pavillonon ved Ørnereden, men at Udvalget havde besluttet at se Tiden an med Opførelse af Badehuse. Udvalgets Forslag gik altsaa ud paa at opføre en Pavillon ved Varna efter den nu fremlagte Plan og en Pavillon ved Ørnereden efter den ved forrige Behandling af Sagen fremlagte Plan.

Indstillingen vedtoges.

3. (J. Nr. 475—07). Indstilling fra Byens Udvidelse og Bebyggelse om Benævnelsen af »**Lars Krusesgade**« og »**Bogensegade**« samt Fastsættelse af Priserne for Byggegrunde ved samme til henholdsvis 7½ Kr. og 8 Kr. pr. □ Alen.

Nørgaard anbefalede Indstillingen, da der nu fandtes Liebhave til Grundene langs Sct. Joseffsøstrenes Hospital. For Gaden Syd for Hospitalet, altsaa den der gik mod Vest, foreslog man Navnet »Bogensegade«, og at Prisen pr. □ Al. der sattes til 8 Kr. Den lille Gade Vest for Hospitalet skulde efter Princippet opkaldes efter en jydsk Mand, og Udvalget foreslog at kalde den »Lars Krusesgade«, ikke alene for at hædre Lars Kruses Minde, men ogsaa for at hædre hele den Stand, Lars Kruse tilhørte.

Jul. Andersen kunde ikke se andet, end at man reducerede Lars Kruses Navn ved at knytte det til denne usle Gade.

Indstillingen vedtoges.

4. (J. Nr. 478—07). Indstilling fra vedkommende Udvalg om en Ordning af Gadeforholdene ved **Raadhuset**, hvorefter Raadhusstræde nedlægges som Gade.

Formanden henviste til det foreløbige Udkast til en Ordning af Forholdene omkring Raadhuset, hvorefter Raadhusstræde vilde blive ned-

lagt og erstattet med en smuk Sti. Det var Arkitekt Kühnell, der havde udarbejdet Planen, som Udvalget kunde slutte sig til, men Udvalget ønskede dog, inden det gik videre, at høre Byraadets Mening.

M i k a e l J o h a n s e n anbefalede Forslaget. Man maatte gøre Skridtet fuldt ud, da man dog havde kostet saa mange Penge paa Raadhuset. Det vilde have været heldigt, om Raadhusets Gaard havde vendt den anden Vej, da al Kørsel med Kul etc. nu maatte foregaa til Raadhusets vestre Side. Vejen maatte derfor gøres saa bekvem som mulig og belægges med Ral, da Brolægning ikke vilde se godt ud.

F o r m a n d e n oplyste, at Udvalget var opmærksom paa Transportforholdene.

L o t t r u p vilde varmt anbefale, at Raadhusstræde blev nedlagt, men han vilde bede om, at man bevarede de gamle, ærværdige Træer ved Provsteboligen i saa vid Udstrækning som mulig. Tillige vilde han henstille, at der blev taget fat med lidt mere Kraft ved Raadhusets Omforandring, for hidtil var der intet nævneværdigt bestilt.

N ø r g a a r d troede ligesom Hr. Lottrup, at Arkitekten nok kunde trænge til en lille Opstrammer, men der skulde ogsaa ydes Arkitekten Ros for den overordentlig smukke Løsning af Opgaven. Planen var baade ejendommelig og smuk, og den runde Mur om Gaarden vilde efter den blive fuldstændig skjult. Han gik ud fra, at der skulde en Bevilling til, og haabede, at denne ikke vilde blive for stor.

V e s t e s e n følte sig tiltalt af Forandringen og troede nok, at Strædet kunde nedlægges. Derimod ansaa han ikke Forholdene ud imod Mejlgade for helt heldige. Mejlgade var ret snæver,

og der foregik en Del Kørsel til Politistationen, saa det vilde sikkert være meget formaalstjenligt, om Kørselen til Politistationen foregik langs Stadsingeniørens Kontorer.

J. C. P e t e r s e n var glad ved den almindelige Tilfredshed med Udkastet. At det hidtil var gaaet noget langsomt med Raadhuset, kunde ikke alene tilskrives Arkitekten; Byraadet og Udvalget maatte ogsaa bære noget af Skylden, men det var dog særlig Opvarmningsforholdenes Ordning, der havde spildt en Del Tid. Nu var den Side af Sagen imidlertid i Orden, saa nu skulde der nok komme Fart i Arbejdet. Dog maatte man være klar over, at en saadan Omforandring fordrede forholdsvis mere Tid end et nyt Byggeforetagende.

Det forelagte var kun et Udkast, og der vilde senere, hvis det i Princippet blev vedtaget, blive udarbejdet en mere gennemtænkt Plan. Hr. Vestesens Henstilling skulde blive overvejet, og de gamle Træer ved Stiftsprovsteboligen skulde blive bevaret i den videst mulige Udstrækning.

F i l t e n b o r g vilde anbefale Hr. Vestesens Forslag angaaende Forholdene mod Mejlgade. Han ansaa det for rigtigst, at man fik et nøjagtigt Overslag over Bekostningen, naar Udvalget næste Gang forelagde Forslaget.

M a g n u s N i e l s e n spurgte, om Kommunen havde Ret til uden videre at nedlægge en Gade.

N ø r g a a r d mente, at Ejendommene for Enden af Gaden vilde vinde, hvis Gaden blev nedlagt.

M a g n u s N i e l s e n troede ikke, man havde Lov til at nedlægge Gaden, og pegede paa, at Anlægget senere kunde blive forandret f. Eks. ved Bebyggelse, saaledes at Forandringen vilde blive til Skade for Ejendommene for Enden af Gaden.

Nørgaard mindede om, at et af Motiverne til at købe Provsteboligen netop var, at de to Ejendomme skulde lægges sammen.

Formanden troede ikke, der kunde være noget til Hinder for at nedlægge Strædet, da der ikke var Færdselsret til dette.

Forslaget vedtoges, idet Byraadet særlig intet fandt at erindre imod. at Raadsusstræde nedlagdes som Gade.

5. (J. Nr. 458—07). Forslag fra Brolægningsudvalget til **Reglement** for Lægning af Kloak-, Vand-, Gas- og Elektricitetsledninger i Gaderne.

Forslaget var saalydende:

I.

Det er forbudt Private at foretage Opgravning i Gade eller Vej paa Aarhus Kommunes Grund.

II.

Gasledninger skulde lægges ved Gasværkets Foranstaltning, Elektricitetsledninger ved Elektricitetsværkets Foranstaltning, Vandledninger ved Vandværkets Foranstaltning, Kloakledninger ved Vej- og Kloakvæsenets Foranstaltning.

Istandsættelse af Brolægning efter samtlige Opgravninger skal udføres ved Vej- og Kloakvæsenets Foranstaltning.

III.

Almindelige korte Stikledninger kunne hver af de i Paragraf II nævnte Institutioner udføre uden foregaaende Anmeldelse til Vej- og Kloakvæsenet.

Naar Ledningsarbejdet er fuldført og Gravningen tilkastet og stampet, tilstilles der Vej- og Kloakvæsenet Meddelelse, som da brolægger Gravningen paa Rekvirentens Regning.

Af Hensyn til Gravningens fremtidige Ved-

ligeholdelse er Vej- og Kloakvæsenet berettiget til at forhøje Regningsbeløbet med 50 pCt.

IV.

Skal der nedlægges ny Hovedledninger eller længere Stikledninger i en allerede anlagt Gade eller Vej, skal der 2 Uger, førend Arbejdet paa-begyndes, ske Anmeldelse til Udvalget for Vej- og Kloakvæsenet. Anmeldelsen skal være ledsaget af en Plan visende Beliggenheden saavel af den ny Ledning som af Gadens ældre Ledninger.

V.

Ved Udarbejdelsen af Planer for nye Gader fastslaar Udvalget for Vej- og Kloakvæsenet Beliggenheden af de underjordiske Ledninger efter nærmere Aftale med Belysningsudvalget eller Vandværksudvalget.

VI.

Vand-, Gas- og Elektricitetsledninger til Ejendommenes direkte Forsyning skulle fremtidig saa vidt mulig lægges i Fortogene, Vandledninger nærmest Huslinien, Gasledninger i Midten og Elektricitetsledninger nærmest Kantstenen.«

V e s t e s e n meddelte, at Reglementet gik ud paa at skabe et vist Samarbejde mellem de forskellige Udvalg, der havde med disse Ledninger at gøre, og paa at fordele de forskellige Ledninger i Gaden efter en bestemt Plan. Han ønskede at henlede Opmærksomheden paa Reglementets Punkt 3, hvorefter Vej- og Kloakvæsenet var berettiget til at forhøje Regningsbetalingen med 50 pCt.

Vedtoges.

6. (J. Nr. 2¹⁵⁰—1907). Ansøgning fra Murermester Bak m. fl. om Dispensation fra **Bygningslovens**

§ 21 m. H. t. to af Nybygningerne ved Skanseanlægget.

F o r m a n d e n oplyste, at Bygningskommissionen havde anbefalet Andragendet, hvorimod Sundhedskommissionen af Hensyn til Gene for Naboejendommen ikke havde ønsket at anbefale Andragendet.

M i k a e l J o h a n s e n kunde anbefale, at man fulgte Sundhedskommissionen. Sidebygningen vilde i høj Grad skade Naboejendommen, derved at den helt vilde tage Lys og Luft fra denne. Konsortiet havde i Forvejen faaet mange Indrømmelser, og Sundhedskommissionen havde været fuldstændig enig om at nægte at anbefale.

S a m u e l s e n fremhævede, at Konsortiet allerede havde Dispensationer i et Kvarter, hvor der ellers aldrig blev dispenseret. Sundhedskommissionen havde været fuldstændig enig om at nægte at anbefale, og Byraadet kunde ikke forsvare at give en Dispensation, der vilde bevirke, at Naboejendommen vilde blive helt lukket for Tilgang af Lys og Luft og derved betydelig forringet i Værdi.

Han beklagede sig over, at Hejbergsgade var lukket helt i den ene Ende af Gaden, og mente, at der nok kunde være Adgang gennem Anlægget.

V e s t e s e n oplyste, at Byraadet havde givet Tilladelse til, at Afspærringen var etableret for Enden af Gaden, for ikke at vildlede Færdselen.

S i m o n s e n anbefalede, at man fulgte Sundhedskommissionen. Lejlighederne i Naboejendommen vilde, selv om de blev afspærret fra Lys og Luft, alligevel blive beboet, og det vilde være Synd at lade Mennesker bo i saa indelukkede Rum.

S a m u e l s e n forstod ikke, hvorfor der skulde være lukket for Færdselen gennem Anlæget.

V e s t e s e n oplyste, at Plankeværket ellers skulde være 150 Alen langt, og et saa kostbart Plankeværk vilde man ikke forlange.

J a k o b J e n s e n erindrede om, at Arealerne ved Skansen var solgt til Bebyggelse efter en præmieret Tegning, og at de efter den godt kunde have været bebygget uden Gene for Naboen. Byraadet havde derfor ingen som helst Forpligtelse til at gaa med til yderligere Dispensation.

J. C. P e t e r s e n kunde oplyse, at Sundhedskommissionen havde dispenseret i det Omfang, der var nødvendigt for den Plan, der blev fremlagt ved Købet. Det havde stedse været Sundhedskommissionen magtpaaliggende, at de mange smaa Gaarde kom til at udgøre et samlet Hele, og det kunde ogsaa godt have ladet sig gøre her. Hvis man nu meddelte Dispensationen, vilde Nabejendommen blive betydelig forringet, og han vilde derfor anbefale, at man fulgte Sundhedskommissionen.

Det vedtoges at tiltræde Sundhedskommissionens Erklæring.

7. (J. Nr. 2¹⁵²—07). Ansøgning fra Ejeren af »Bropalæ« om Dispensation fra **Bygningslovens § 21.**

J. C. P e t e r s e n oplyste, at Mezzaninetagen var angivet som Lager, da Bygningen blev approberet, men at den nu uden videre var lavet om og lejet ud til Beboelse. Nogle af Værelserne laa under Broen, men om disse blev det sagt, at de ikke skulde benyttes. De, der skulde beboes, vendte mod Nord og ud mod høje Bygninger.

M a g n u s N i e l s e n gjorde gældende, at Mezzaninen blev beboet i de omliggende Ejendomme. Hvis den, den Gang Bygningen blev

approberet, havde været beskrevet som Beboelse, havde den ogsaa nok faaet Beboelsestilladelse. Han henstillede, at man fulgte Bygningskommissionen.

J. C. P e t e r s e n hævdede, at de andre Mezaninetager ikke havde Tilladelse til at beboes.

Anbefales overensstemmende med Bygningskommissionens Erklæring.

8. (J. Nr. 452—07). Regnskab for Købmand **Jens Ormslev og Hustrus Legat.**

Til Efterretning.

